

[Ole Bjørn Kraft.]

disse drøftelser blev ført, men vi ved, hvor vanskeligt det ofte er at få dette arbejde gjort færdigt i rette tid.

Annecy-forhandlingerne er et led i bestræbelserne for frigørelsen af handelen i Europa. Ligelige todsatser er en af forudsætningerne for, at liberaliseringen kan blive ført frem til det ønskede resultat. Som jeg allerede har sagt, er det også i Danmarks interesse at deltage i dette arbejde for handelens frigørelse, ikke på nogen måde eller på noget tidspunkt at holde sig udenfor samarbejdsbestræbelserne på disse områder i Europa. Hvis dette arbejde mislykkes, hvis det ikke lykkes for os at få tilvejebragt en større økonomisk enhed, få tilvejebragt vilkårene for en fastere bro for hele det europæiske erhvervsliv, så vil Europas økonomiske fremtid komme til at tegne sig meget mørk. Men den tid, der er til rådighed for opbygningen af det økonomiske samarbejde i Europa, hvoraf handelens frigørelse er en så væsentlig part, er meget kort. Kun hvis alle de deltagende lande hver for sig vil yde deres indsats og tilvejebringe de fornødne forudsætninger for, at det ønskede resultat kan nås, vil arbejdet kunne lykkes. Det er dømt til at strande, hvis hvert enkelt land afventer, hvad andre vil gøre, og udelukkende stiller krav uden vilje til indenfor sit eget område at gennemføre de foranstaltninger, der tilvejebringer de nødvendige forudsætninger for, at arbejdet kan føres videre frem, hvorved også forudsætningen for Marshallhjælpen opfyldes.

Selvom regeringen har været tilbageholdende, når det drejede sig om Danmarks deltagelse i handelens frigørelse, og tilsyneladende meget nødt gav slip på importrestriktioner, som måtte falde, har vi hidtil haft lov til at gå ud fra, at det også var regeringens mening, at Danmark fortsat skulle deltage i arbejdet for at føre handelens frigørelse videre frem. Men efter nationalbudgettets offentliggørelse og de kommentarer, hvormed den højtærede økonomiminister ledsagede det, foreligger der nu for rigsdagen en tilkendegivelse fra regeringens side, der utvetydigt fastslår, at regeringen har opgivet håbet og måske også ønsket om, at Danmark vil blive i stand til at deltage i denne væsentlige side af samarbejdet mellem Marshalllandene. Ikke blot mener regeringen, at det er umuligt yderligere at lempe importrestriktionerne og rationeringerne, men den stiller i udsigt, at det kan blive nødvendigt at vende tilbage til denne politik, som vi håbede for altid at have lagt bag os.

Vi underkender på ingen måde de vanskeligheder, som regeringen peger på som årsagen til, at den ikke mener at kunne videreføre frigørelsen af udenrigshandelen. Jeg har allerede selv peget på, at en af de forudsætninger, der må fremhæves, er, at landenes toldpolitik indstilles på at muliggøre en konkurrence på lige fod. Det er ligeledes klart, at der må tilvejebringes en ny betalingsordning til at imødegå overgangsvanskelighederne, og regeringen ved, at den i internationale forhandlinger vil have rigsdagens støtte til at føre disse og lignende problemer frem.

Men Danmarks deltagelse i handelens frigørelse må det også være regeringens pligt at muliggøre på andre områder end i udlandet. Det er ikke for en dansk regering en fyldestgørende politik, hvis man mener noget alvorligt med Danmarks ønske om at være med i de europæiske bestræbelser, hvis man alene vil overlade til andre lande at tilvejebringe betingelserne derfor. Det er nødvendigt, at alle lande også i deres egen indre økonomiske politik tilvejebringer forudsætningerne for, at importrestriktionerne kan fjernes.

Når Danmarks betalingsbalance i øjeblikket giver anledning til så store bekymringer og er en af de årsager, som der henvises til, når regeringen nu tager afstand fra en videreførelse af handelens frigørelse, så står dette i den nøjeste sammenhæng med den økonomiske politik, vi har ført her i landet. Det konservative folkeparti har tit og ofte peget herpå; vi har advaret mod den situation, som nu er kommet til at foreligge. Regeringens holdning i dag med de følger, som den kan få for hele landets fremtidige stilling, er en konsekvens af den politik, som regeringen har hovedansvaret for. Den truer nu med at føre landet ud i en situation, som det aldrig har ønsket at komme i, og som regeringen heller ikke selv har bebudet ville blive resultatet af dens politik.

Os overrasker det forsåvidt ikke. Vi har gang på gang spurgt regeringen, hvad den agtede at foretage sig for at skabe et grundlag for vor udenrigshandel, således at balance på vort valutaregnskab kunne opnås den dag, Marshallhjælpen hører op. Hvor ofte har vi ikke peget på, at spørgsmålet om vort lands genopbygning, der er et spørgsmål om dets deltagelse i udenrigshandelen på det højest mulige niveau, var et spørgsmål om landets konkurrenceevne. Men regeringen har svaret os — og svarer os — med en politik, der undlod at tage kampen op mod en inflation, hvis følge var højere priser og stadig stigende omkostninger. Ja, ikke blot